

SEPARATA – MAITE

INTRODUCCIÓ

La Maite fa temps que busca una fossa vinculada a una història del passat que travessa la seva família. Aquesta recerca neix d'una promesa feta al seu avi, en Miquel, i de la necessitat de reparar una ferida que ha quedat oberta durant generacions.

El que busca la Maite està relacionat amb la Guerra Civil i la repressió posterior: persones desaparegudes, famílies trencades, silencis heretats i cossos que mai van poder ser retornats als seus. Per a ella, trobar aquesta fossa no és només localitzar un espai físic, sinó acostar-se a una veritat familiar i col·lectiva que durant molts anys ha estat enterrada.

En aquesta escena, la Maite arriba al final d'una recerca molt íntima. El que troba té a veure amb la mort i amb una violència antiga, però també amb la possibilitat de donar nom, lloc i dignitat a persones que van quedar oblidades sota terra. És un moment de dolor, però també d'alleujament: per fi hi ha una resposta, una promesa complida i una petita reparació.

La Maite és neta d'en Miquel, interpretat per Eduardo Lloveras. Per això, per necessitats de guió, és important que l'actriu pugui recordar físicament l'actor o tenir-hi una certa similitud, perquè el vincle familiar entre els dos personatges sigui creïble.

El Jaume, la seva parella, l'acompanya en aquest moment. Ell ha estat al seu costat durant el procés, però el centre emocional de l'escena és ella. La Maite arriba carregada d'anys de preguntes, de culpa heretada i de la responsabilitat de complir allò que va prometre.

Busquem una interpretació natural, continguda i creïble. No cal forçar el drama: el pes està en la mirada, el silenci, l'escolta i la consciència del que significa aquest moment. La Maite no només ha trobat una fossa; ha trobat una part de la història que algú va intentar esborrar.

El català ha de sonar natural i amb accent lleidatà.

INDICACIONS PER GRAVAR LA SEPARATA

Podeu gravar-ho amb mòbil o càmera. No cal una gravació professional; el més important és que us puguem veure i sentir bé.

Podeu fer l'escena soles, imaginant les rèpliques de l'altre personatge, o amb algú que us doni el peu fora de càmera.

Podeu fer-vos vostre el text perquè soni natural, sempre respectant el sentit de l'escena.

Graveu-vos en un lloc tranquil, amb bona llum, sense gaire soroll de fons i, si pot ser, amb la càmera fixa.

ESCENA A INTERPRETAR

2. EXT. BOSCH – DIA

BRISA. OCELLS.

L'escena passa en un bosc de la província de Lleida, en un espai apartat, silenciós i aparentment tranquil. No és un lloc monumental ni senyalitzat: és un tros de bosc que durant dècades ha semblat un lloc qualsevol. Precisament per això és important. La fossa ha estat amagada sota la terra, sota les fulles, sota el pas del temps.

La Maite s'atura davant d'un arbre. Durant uns segons, no diu res. Observa l'escorça, com si intentés confirmar que allò que veu és real.

Amb molta cura, recorre amb els dits les lletres tallades a l'escorça de l'arbre: "E i M".

A prop seu, sota la vegetació i la terra, hi ha la fossa que ha estat buscant durant anys.

La MAITE és la viva imatge del seu avi, el Miquel. Vesteix amb roba actual. Mira les lletres. Se li omplen els ulls de llàgrimes.

MAITE

Jaume! Vine!

El JAUME s'apropa a la Maite. Quan arriba al seu costat, també veu les lletres. Després mira la terra.

JAUME

No m'ho puc creure.

Emocionat, el Jaume abraça la Maite.

JAUME

Et juro que pensava que se t'aniria l'olla si no la trobàvem.

MAITE

Li vaig prometre que la trauria.

JAUME

Ja ho sé, carinyo, però...

S'abracen de nou. El Jaume mira la terra.

JAUME

Quanta gent creus que hi ha?

MAITE

No ho sé. El meu avi em va dir que l'Esperança i els seus pares van ser els primers, així que...

Es miren en silenci. El silenci no és buit: és el pes de tot el que no es va poder dir durant anys.

JAUME

Bé, una menys.

MAITE

Una menys.